

υποδήματα· ἄνδρες μὲ μισοφύσαντα· ὅλα τὰ ἀρλεκινικά χρώματα μὲ διαφόρους ἐνδυμασίας καὶ ὅλας τὰς φυσιογνωμίας βλέπει τις· παρεκεῖ τρέχουν εἰς τὸ δάσος· ἐδῶ κοιμῶνται ὑπὸ τὰ δένδρα· αἱ μουσικαὶ πανταχόθεν ταυτοχρόνως παιαίνουσιν ἀναμιγνύουσαι τοὺς ἤχους των μὲ τὸν θόρυβον τοῦ λαοῦ, τὴν κλαγγὴν τῶν ποτηρίων, τὰς εὐθύμους ἢ κλαυθμηράς φωνὰς τῶν μικρῶν παιδιῶν, μὲ τοὺς γέλωτας, τὸν κρότον τῶν τῆς σκοποβολῆς ὅπλων, τῶν τυμπανισμῶν προκαλούντων τοὺς περιπατοῦντας εἰς διάφορα ἔκτακτα θεάματα, μὲ τὴν τραχεῖαν γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐτι τραχυτέραν σλαβικὴν. Ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα εἶνε πλήρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ὑπὲρ τὰς 200 τραπέζας κειμένας ὑπὸ τὰ δένδρα.

Κάθηται εἰς μίαν γωνίαν διὰ νὰ παρατηρήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν προσωρινὴν ζωὴν ἔχων ἀπέναντί μου μίαν ὥραιαν, ξανθὴν, ἀφροπλάσμενὴν Μπύραν· ἡ θέα τῆς μὲ διήγειρε καταποτικά τινα τρυφερά αἰσθήματα· τὴν καταπίνω ἐν ἀκαρεῖ ὡς Κρόνος· ἀνεγεννήθη ὅμως πάλιν ὡς Φοῖνιξ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς· πάλιν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα· ἡ αὐτὴ ἀγρία πρᾶξις· ἤφρισε, ἤφρισε, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη πλέον φοβηθεῖσα τὰ ζυθοχαρῆ εὐστικτὰ μου.

Μετ' ὀλίγον τρίτη βιενναία, ξανθὴ καὶ ὥραία μὲ αὐτοσυσταίνεται· ἡ τρίτη καὶ εἰς τὰ παραμύθια εἶναι πάντοτε ἡ ὁμορφότερη, πόσον μᾶλλον εἰς τὰ μὴ παραμύθια. Θὰ ἦτο μεγίστη ἀσυνειδησία ἐὰν δὲν ἀποδώσω ἐνταῦθα δημοσίως τὸν δίκαιον ἔπαινον διὰ τὸ κάλλος καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς βιενναίας.

Ἡ βιενναία εἶναι οἱ ἀντίποδες τῆς ἀθηναίας μπύρας· μόνον αὐτὸς ὁ ἔπαινος θὰ ἦρκει· ἀλλ' ὅχι, θὰ ἐξακολούθησα. Ἡ ἐφθηνία τῆς δὲν ἔχει ὅρια· οὐδεμίαν κακίαν ἢ δηλητηρίου κρύπτει εἰς τὴν ἀφρώδη καὶ λευκὴν ὡς περιστερὰν ψυχὴν τῆς· μεθ' ὅλης τῆς τέχνης γαργαλίζει τὸν ἀσωτότερον καὶ πλέον ἐκδοτον εἰς τὰς ἡδονὰς ἐξ ὅλων τῶν ὁργάνων, τὸν Φάρυγγα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶναι τόσο ὥραία καὶ θελητικὴ, ὥστε σὲ ἐρχεται ἰδέα νὰ μὴν τὴν ἐγγιζῇς. Ἐὰν ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι ἑλληνες τὴν βιενναίαν μπύραν, ἀφεύκτως θὰ ἐφραντάζοντο τὴν Ἀφροδίτην ἀναδυομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς.

Εἰσάγω καὶ τὴν τρίτην ταύτην ἀξιεράστον κυρίαν εἰς τὰ δώματα τοῦ στομάχου μου μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης εὐγενείας· ἦτο, βλέπετε, ἡμέρα τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῆς ὑποδοχῆς. Ἐνῶ δὲ ἤμην ἐν εὐδαιμονίᾳ, ἐνῶ ἡ γλυκεία συναναστροφή τῶν τριῶν τούτων ὡραιότητων μὲ ἐμέθυεν οὕτως εἰπεῖν, αἰφνης ἀκούω ὀπισθέν μου ἓνα βροντῶδες: all riht! ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτ. μία ἄμαξα πλήρης χαλικίων ἐκενώθη πλησίον μου· ἦτο εἰς Ἀγγλος, ὅστις παρετῆρε ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦρου εἰς μίαν αἵθουσαν ὀλίγον ὀπισθεν τῆς μουσικῆς ἓνα χορὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ εὐρισκόμενον χωρὶς κἂν νὰ τὸ ὑποπτευθῶ. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ὁ Ἀγγλος κατρεκύλισε τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ στόματός του.

Σπεύδω ἀμέσως πρὸς τὸν χορὸν μὲ τὰς τρεῖς κυρίας μου· ἡ εἰσοδός μου ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ υπερήφανος. Ἀρπάζω μίαν χορεύτριαν καὶ κἀμυν ἓνα στρόβιλον· ἀρπάζομαι ὑπὸ ἄλλης καὶ κἀμνει μίαν πόλκαν· αἱ κυρίαί μου δυσηρεστήθησαν καὶ ἤθελαν νὰ ἐξέλθουν... ἀλλὰ εὐτυχὴς κατῴρωσα νὰ τὰς ἐμποδίσω· κάθημαι κουρασθεῖς καὶ βλέπω τὸν χορὸν τοῦ λαοῦ· καὶ γέροντες ἀκόμη χορεύουν, καὶ γράϊται· ἡ νεότης των διαρκεῖ καὶ ἐν τῷ γήρατι! αἱ ἐκ τοῦ χοροῦ πετυραχωμένα, ὡς σιδηρὰ θερμάστρα, παρειαὶ τῶν μικρῶν νεανίδων αὐξάνουσιν ἐτι πλεον τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα ὡς ἐκ τῆς συσσωρεύσεως εἰς τὴν αἵθουσαν χορευόντων καὶ θεατῶν· νεανίσκοι συνομιληκῆς των ἐπιτηδεύονται τὸν ὥριμον ἄνδρα κατὰ τὰς μετ' αὐτῶν τρυφεράς καὶ ἀφελεῖς συνδιαλέξεις των προσθέτοντες οὕτω τὸ κομικὸν εἰς τὸ τερπνὸν τοῦ θεάματος, καὶ

χορεύουσι! καὶ χορεύουσι! καὶ βλέπω! καὶ βλέπω!

Διασκεδάζει ὁ λαός! διασκεδάζει ἡ πόλις! Τί γίνεται δὲ τὴν νύκτα; τοῦτο μόνον εἰς Νυκτολόγιον δύναται νὰ γραφῇ, οὐχὶ δὲ εἰς Ἡμερολόγιον· ὅθεν ἀποσιωπῶ τὰ λοιπὰ, ὑπομνητικὴ ἀναγνώστρια.

Ὅσον μεγάλη εἶναι ἡ δυστυχία ἐν Εὐρώπῃ, τόσο μεγάλη εἶναι καὶ ἡ εὐτυχία· διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ διασκεδάζων εἶνε εὐτυχής. Θαυμάζει τις τὸν ὁργανισμόν τῆς κοινωνίας τῆς· ὅτι εἶναι δυνατόν ἀνθρωπίνως νὰ γείνη, γίνεται· ὁ βαθμὸς τῆς τελειότητος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ τόσο, εἰς ὅσον ἐφθασεν ὁ ἐν Εὐρώπῃ βίος.

Ἐν τούτοις καὶ οὗτος ἐπὶ τέλους γίνεται βαρετός· εἶσαι ἐν τῇ Ἀνατολῇ; ἐπιθυμεῖς τὴν Δύσιν· εἶσαι ἐν τῇ Δύσει; ἐπιθυμεῖς τὴν Ἀνατολήν· εἶναι μοιραῖον εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιθυμῇ ὅ,τι δὲν ἔχει. Εἶσαι βασιλεὺς; ἐπιθυμεῖς, ἔστω καὶ προσωκαίρως, νὰ ἦσο ποιμὴν· εἶσαι ποιμὴν; θέλεις νὰ ἦσο βασιλεὺς· ἡ ἀριστοκρατὶς ζηλεύει τὴν χωρικὴν, καὶ ἡ χωρικὴ τὴν ἀριστοκρατίαν· δὲν πρέπει νὰ θέλωμεν νὰ εἴμεθα, ὅ,τι εἴμεθα πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνωμεν εἰς τὸ μέλλον ὅ,τι θέλωμεν· ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ δυστυχίᾳ· καὶ ἡ δυστυχία ἐν τῇ εὐτυχίᾳ. Ζῆς; θέλεις νὰ ἀποθάνῃς· ἀποθνήσκεις; ἐὰν εἶχες θέλῃσιν καὶ αἰσθησιν θὰ ἐπεθύμεις νὰ ζῆς, εἰς τρόπον ὥστε ὅλαι αἱ αὐτοκτονίαι τότε θὰ ἀντεσταθμίζοντο ὑπὸ αὐτοζωίας! Τί λοιπόν; Τίποτε.

Ὡστε, ὦ ἀναγνώστη ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἐπειδὴ ἐπεκράτησεν ἔθιμον νὰ εὐχῇται τις εἰς πᾶν νέον ἔτος κἄτι τι, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν σχετικῶς καλλιτέραν εὐχὴν· σᾶς εὐχομαι δηλαδὴ ἐξ ὅλης καρδίας τὴν οὐδέποτε ἐκπλήρωσιν τῶν ποθομένων σας, καὶ μίαν μεγάλην βραχυβιότητα.

A....

ΧΑΒΙΑΡΙ ΓΕΛΒΑΣ

ἔφθασε χθὲς περίφημον εἰς τὸ

NEON ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^α

Ἐὸδος Σταδίου, πλησίον τοῦ ἀρτοποιείου τῆς Αὐλῆς κ. Σίχ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΓΑΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879

Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ

!! 7,200 ἀντίτυπα !! 7,200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ,

Ἑλλάδι φρ. 2 — Ἐξωτερικῶ φρ. 3.

Ποιοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἕκαστος ἀντὶ φρ. 2,50, ταχυδρομικῶς ἀντὶ 2,80. — Τὸ ἀντίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον δεκάλεπτον, ἕως τριακοντάλεπτον πάσης ἐθνικότητος.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ εἰς Ἀθήνας, Διευθύνσιν Διαπλάσεως τῶν Παίδων, Πλατεία Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2.